

ten namens de massa een hypothecaire inschrijving te nemen op het woonhuis eigendom van de gefailleerde en diens echtgenote. In 1990 hebben de gefailleerde en diens echtgenote dit huis in een vennootschap ingebracht, dewelke het huis vervolgens aan een derde heeft verkocht.

Vooraleer te beslissen over de gevolgen van voormelde rechtshandelingen die de gefailleerde en zijn echtgenote hadden gesteld, heeft het hof van beroep te Gent gemeend de debatten te moeten heropenen teneinde te onderzoeken of de bij deze handelingen betrokken partijen al dan niet te goeder trouw waren.

Zij oordelen verder dat de curatoren hun eigen aansprakelijkheid voor bepaalde voor nalatigheden tegenover derden te goeder trouw, conform het oude artikel 487 van de oude Faillissementswet, “niet kunnen goedmaken door de verrichtingen, die op tekortkomingen in het eigen beheer volgden en die zonder deze tekortkomingen niet zouden gesteld zijn, nietig of niet tegenstelbaar te houden aan de boedel, waarvan zij het beheer nemen”.

Volgens het Hof van Cassatie schendt het hof van beroep voormelde artikelen 444 en 487 van de oude Faillissementswet. Daar het oude artikel 444 van de oude Faillissementswet (huidig art. 16 van de Faillissementswet) tot doel heeft de schuldeisers te beschermen door de boedel te waarborgen, is het verlies van het beheer van de gefailleerde van rechtswege, absoluut en algemeen. De goede trouw van partijen of eventuele tekortkomingen der curatoren in het kader van artikel 487 van de oude Faillissementswet zijn hierbij zonder invloed.

GRONDWETTELIJK HOF 17 SEPTEMBER 2009

VENNOOTSCHAPPEN

Naamloze vennootschap – Bestuur – Aansprakelijkheid

Zaak: nr. 139/2009

Bij vonnis van 17 november 2008 heeft de rechtbank van koophandel te Brugge volgende prejudiciële vraag gesteld: “Schendt 530 § 2 W.Venn. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het een van het normale aansprakelijkheidsstelsel afwijkende regeling invoert waardoor een onderscheiden behandeling wordt ingesteld tussen verschillende categorieën van personen, namelijk diegenen die op grond van een niet weerlegbaar vermoeden als bestuurder en/of zaakvoerder in de vijf jaar voor de faillietverklaring bij minstens twee andere faillissementen, vereffeningen of soortgelijke operaties die resulteerden in schulden tegenover een instelling die sociale-

zekerheidsbijdragen int betrokken is geweest en diegenen die als bestuurder en/of zaakvoerder eveneens betrokken waren bij verschillende faillissementen, vereffeningen of soortgelijke operaties met andere schulden dan verschuldigde socialezekerheidsbijdragen.”

Het Hof oordeelt dat artikel 530 § 2 W.Venn. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

De objectieve aansprakelijkheid werd ingevoerd teneinde de inning van de socialezekerheidsbijdragen beter te waarborgen en bestaat tevens in andere landen. Bovendien zal de rechtbank deze bijzondere aansprakelijkheid slechts weerhouden wanneer zij vaststelt dat de wettelijke voorwaarden ter zake vervuld zijn en zij heeft nagegaan of de bestuurder in de vijf jaar voor de faillietverklaring bij minstens twee andere faillissementen, vereffeningen of soortgelijke operaties die resulteerden in schulden tegenover een instelling die socialezekerheidsbijdragen int betrokken is geweest.

De bestuurder heeft ook, conform artikel 6.1. EVRM, toegang tot een rechter met volle rechtsmacht die, doordat voormelde bepaling erin voorziet dat de personen die zij beoogt persoonlijk en hoofdelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld “voor het geheel of een deel van de sociale bijdragen”, ten aanzien van de omvang van de verschuldigde socialezekerheidsbijdragen en supplementen diezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als de RSZ en de curator.

GRONDWETTELIJK HOF 11 MAART 2009

RECHTSPLEGING

Uitgaven en kosten – Rechtsplegingsvergoeding

Zaak: nr. 46/2009

Bij vonnis van 28 mei 2008 heeft de rechtbank van koophandel te Veurne volgende prejudiciële vraag gesteld: “Schendt artikel 1022 Ger.W. het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet wanneer het een rechtsplegingsvergoeding toekent als forfaitaire tegemoetkoming voor de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij terwijl het deze vergoeding niet toekent aan de curator/advocaat van de in het gelijk gestelde gefailleerde boedel naar aanleiding van ene betwisting van een ingediende schuldvordering.”

Het Grondwettelijk Hof oordeelt dat voormeld artikel, de artikelen 10 en 11 niet schendt en stelt dat verschil in behandeling tussen de advocaat aan wie artikel 1022, lid 1 Ger.W. een rechtsplegingsvergoeding als forfaitaire

tegemoetkoming voor zijn kosten en erelonen toekent en de curator die hier geen recht op heeft verantwoord is.

Hierbij wordt verwezen naar het verschil in hun hoedanigheid. De advocaat vertegenwoordigt een procespartij aan wie hij bijstand verleent terwijl de curator als gerechtelijke mandataris de boedel vertegenwoordigt en het faillissement van een handelaar in het voordeel van de gefailleerde en van het geheel der schuldeisers beheert.

Bovendien, zo argumenteert het Grondwettelijk Hof, blijkt uit de totstandkoming van de Faillissementswet dat

de wetgever niet heeft gewild dat de curatoren een georganiseerde beroepsgroep zou worden met een eigen beroepsinstituut en deontologie. De keuze om advocaten de taak van curator op te dragen is, ingegeven door bijzondere waarborgen die de deontologie van advocaten biedt en niet om de juridische positie van een curator gelijk te stellen met die van een advocaat.

Ilse Van Mierop

Advocaat DLA Piper

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Wetgeving/Législation

ASSURANCES – ASSURANCES DE PERSONNES

Assurances de personnes – Assurance maladie – Handicap ou maladie chronique – Evolution de la prime et des prestations – Indice médical

Loi du 17 juin 2009 modifiant, en ce qui concerne les contrats d'assurance maladie, la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre et la loi du 20 juillet 2007 modifiant, en ce qui concerne les contrats privés d'assurance maladie, la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre

Le *Moniteur belge* du 8 juillet 2009 a publié la loi du 17 juin 2009 modifiant la loi du 20 juillet 2007 relative aux contrats privés d'assurance maladie. Entre autres mesures, cette dernière loi (loi "Verwilghen") a consacré, à titre expérimental, un droit à l'assurance maladie privée en faveur des personnes atteintes d'un handicap ou d'une maladie chronique. Elle encadre aussi sévèrement les adaptations tarifaires dans cette branche. La loi de "réparation" du 17 juin 2009 (loi "Reynders") prolonge la période expérimentale du droit à l'assurance jusqu'au 30 juin 2011. Elle prévoit également l'instauration d'un indice médical, sorte d'indice des prix à la consommation adapté aux coûts des soins de santé, destiné à mieux contrôler l'évolution des montants (de la prime, de la franchise et des prestations) en cours de contrat. Un arrêté royal doit encore définir la méthode de construction de cet indice. La loi produit ses effets à partir du 1er juillet 2007, date de l'entrée en vigueur de la loi "Verwilghen".

Jean-Marc Binon

Référendaire à la Cour de justice des Communautés européennes

VERZEKERINGEN

Verzekeringsbemiddeling

Wet van 31 juli 2009 tot wijziging van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen en van de wet van 22 maart 2006 betreffende de bemiddeling in bank- en beleggingsdiensten en de distributie van financiële instrumenten

Het *Belgisch Staatsblad* van 8 september 2009 heeft de wet van 31 juli 2009 gepubliceerd, die o.a. de regelgeving over verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling wijzigt. Deze wijziging strekt ertoe bepaalde problemen op te lossen die zijn opgedoken bij de tenuitvoerlegging van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen.

De belangrijkste wijzigingen betreffen de volgende aspecten:

- de voor de verzekeringstussenpersonen geldende vereisten inzake beroepskennis;
- de schrapping van de verplichting voor de verzekeringstussenpersonen om hun financiële draagkracht te bewijzen aan de hand van een borgstelling of een bankgarantie;
- de verduidelijking van de door de wet van 27 maart 1995 aan de Koning verleende machtiging om een buitengerechtelijke klachtenregeling in te voeren;
- de expliciete vermelding van de vereiste om zich aan de witwaswetgeving te conformeren, als voorwaarde voor de inschrijving in het register van de tussenpersonen;
- de schrapping van de verwijzing naar de procedure waarvan sprake in de artikelen 70 tot 72 van de wet